

- Nos, hogy ízlik a főztöm, kedves embertárs? De mint minden nap eljössz hozzám vendégségbe, úgy vélem, élvezed, mit kotyvasztok neked. A hiúság leve az, mit épp szürcsölsz, benne némi tiltott gyümölcscsel, mit valld be magadnak, újra és újra leszakajtanál arról a bizonyos fáról, mert akarod az újat, a tudást, az ismeretlent. A vágy csírája az, mit abban a zamatos ízben elrejtettem, s ettől bukott meg az isteni terv már sokadjára, mit te nem is sejtész. Érzem, hogy félsz, s bár vendéglátódként undorral viseltetsz irántam, mégis nagyra tartasz. Talán a hataloméhség hoz el nap, mint nap hozzám? Azt nálam ne keresd! Csak olyat adok neked, mivel magam is sokat nyerek. Inkább egyél tovább! Fogyaszd, mit neked készítettem buzgó igyekezetemben. Had etesselek csalfa ábránddal. A tudást keresed netán hajlékomban? Mert tudásod megszerzése csakis rajtad áll, mely fáradságos, s nehéz folyamat. Oly nehéz, mint megírni a legszebb költeményt, vagy beismerni rút hibáidat. Érzék is kell hozzá, mit itt szintén nem találsz. Az én mulatságom ama játékban rejlik, melyet a sorsoddal űzők, megjelenésed pillanatától. A harc, a harag, a bosszú, a kétség, a tiltott vágyak, mind-mind az én játékszereim. Létezésem piciny értelmei, melyeket ha le is tagadod, azért mindketten tudjuk, hogy vágyalmaid ott szunnyadnak a bensődben irántuk... de úgy látom e szavakra, ismét megéheztél, csak elég megemlítenem pár új dolgot, s mivel tapasztalatra vagy éhes, nyitsz irányukba. Fogyassz tüstént, hisz tudod, hogy önzetlenül adom. Jó étvágyat kívánok!